

Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 3. Ob grassantem hodie licentiam, quâ strictioris viæ, seu
Theologiæ Sanctorum sequaces, à sectatoribus viæ laxioris, velut
Novatores, Jansenistæ, Rigoristæ, &c. perperam traducuntur, non ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

mi vocem, sed silentium pertinetissimum.

Nec his contenti, pro ejusdem doctrinæ defensione, Joannem Burgoium, Doctorem Sorbonicum, ad S. Sedem iolemniter deputarunt. Unde factum est, ut Episcoporum illorum de illa doctrina iudicium, sanum & orthodoxum, ipsaque doctrinam nullâ reprehensione dignam Eminentiissimi Cardinales S. R. E. Generales Inquisitores unanimi iudicio censuerint, prout ab ipsomet Innocentio X. & à Commissario S. Officii se iudicasse, in sua ad Episcopos Relatione Deputatus ille testificatus fuit.

12. Qui & addidit, quod ex laudatis Cardinalibus plures eandem doctrinam plurimum collaudarint. Siquidem Cardinalis de S. Clemente doctrinam istius causam Dei & Ecclesiæ causam esse dixit. Cardinalis Palotta, quod ex ea Dei gloria, Confessoriorum Instructio, penitentium salus dimanaret. Cardinalis Capponi, quod doctrina illa foret doctrina S. Caroli, cuius se discipulum profiteretur; quodque pro S. Petri adversariis haberet adversarios ipsius; upote qui S. Petro eripere velent præcipuam de duabus clavibus, sibi à Christo collatis, clavim utique peccata retinendi; sine cuius usu eam arripituram aperiri magnis peccatoribus non potest, nisi clausum ipsis fuerit per absolutionis negationem, vel dilationem. Et non solum per non absolutionem, sed & per obligationem, quâ peccator adstringatur ad exercenda opera pietatis ac penitentia, quibus preparari possit ad absolutionem postea recipendam. Hoc enim significat verbum *ligandi*, inquit Vasquez de Pœnit. q. 90. n. r. dub. 2.

Nec dissimulavit iudicium Cardinalis de Lugo, qui dixit, se ex lecta illa doctrina in lib. de freq. Commun. multum proficisse, nullosque in libro illo errores contingeri, nisi quos sola passio per consequentias malè deductas comminisceretur, solaque sibi lectio resellebat. Nec alium libri illius scopum esse, nisi corrigere abusus propè infinitos, qui in Sacramentorum Pœnitentiæ & Eucharistiæ susceptione irrepserunt, fidelesque manducere ad ea meliori cum dispositione suscipienda. Ita sunt, quæ ex Cardinalium illorum ore se accepisse Burgoius testatur in sua illa Relatione.

13. Dum illa Romæ agerentur memoratorum Episcoporum suffragiis, Archiepiscopus & decem Episcopi Provinciæ Aulensis anno 1645, synodaliter congregati, sua quoque suffragia in magnificam eandem doctrinam commendationem concordæ assensu contulerunt. Sicut & (post Romanum iudicium) rariâ pietate, zeloque Apostolico celeberrimus, Nicolaus Pavillonus, Episcopus Aletensis (cujus virtutum præstantiam, necnon impensâ sedulo, magno cum animarum fructu, Ecclesiæ sibi commissa curas, vigilante, singularem pietatem, & pro servanda Theologorum unitate & concordia flagrantem zelum, Pontificis Litteris suis Innocentius XI. mirificè commendavit) necnon magnus ille Vir, Antonius Godæus, Vencientis Episcopus, Foucquetius, Episcopus Agathensis, & Mathias Lubjenski, Archiepiscopus Gnesnensis, Poloniæ Primas, cum Andraæ Grodechio, Episcopo Theodosiano, Suffraganeo suo. Duo proinde & triginta Episcopi doctrinam illius patrocinium susceperunt.

14. Et illa est doctrina, cuius praxim, nedum præcipui Gallicanæ Ecclesiæ Episcopi, sed jam penè omnes in Diocæsiibus suis stabilierunt. Illa est doctrina, quam cum aliis sapientissimis Cardinalibus supra relatis, & c. 10. referendis, Eminentiissimus D. Cardinalis Aguirius doctissimis dissertationibus suis, & Eminentiissimus Cardinalis Denhoffius in Instructioe sua Pastoralis circa Sacramentum Pœnitentiæ nuperrimè illustrarunt, promulgarunt, commendarunt. Illa est doctrina, quam Eminentissimus etiam Cardinalis Carpegna, & per ipsum Ecclesiæ universalis Doctor & Pastor Innocentius XII. in Epistola Pastoralis num. 8. exhibitâ sequendam proponit, velut in doctrina & praxi sanctorum Patrum fundatam, atque ex intimis disciplinæ veteris Ecclesiæ visceribus excerptam, quæque proinde ab his solis traduci potest ut nova, qui *novitatem querunt in visceribus veterastis*, ut Optatus dicit. Enimverò doctrina est veterum omnium Sanctorum, sicut & novissimorum, S. Thomæ Villanovani, S. Caroli Borromæi, &c. prout c. 112. 113. 114. & seqq. demonstrabimus.

Illam est doctrinam, quam innumeris etiamnum Doctores eruditione ac pietate clarissimi, tam sæculares, quam Regulares, ex omni Ordine, etiam Societatis Jesu, profitentur, uti probabitur cap. 131. 132. & 133.

Illam denique doctrinam est, quam Deus ipse sua benedictione contra obtruncatores illius iustificavit, sibi quæ probatam esse manifestavit per uberes fructus, quos ex ea fideles percepisse cap. 135. monstrabitur.

In eam nihilominus juniores quidam Scriptores, sub fictis nominibus Francisci Caroli Reymakers, Francisci Simonis, &c. cumque ipsis Carolus ab Assumptione, Joachim à Jesu Maria, Author *Tempestatis novaturientis*, &c. magno cum strepitu (post eos, de quibus sexdecim Episcopi supra n. 11. mentionem faciunt) insurrexerunt, ardoreque incredibili in defensores illius, velut Novatores, Rigoristas, Janfenistas, &c. declamaverunt. O Deus immortalis! in quam animi impotentiam homines, laxiorum opinionum suarum adoratores, immoderatus astus, & passio cæca abripit! Ubi obedientia & observantia Decreti, quo Innocentius XI. in virtute S. obedientiæ ejusmodi notas & convicia districte prohibet?

Sed quid illis declamationibus suis profecerunt? Demonstrarunt amarum zelum suum; sed eo ipso sapientiæ desursum descendentes in se defectum (Fraus Domini teste) manifestarunt. Et nihilominus Theologia Sanctorum tot inter declamationes, contentionesque ipsorum, velut liliam inter spinas, magis effloruit, radiceque suas quaquaversum adeo diffudit, ut patrocinium ipsius meliores Theologi cum supra nominatis Cardinalibus & Episcopis jam suscipiant. Ita ut majorem gloriam ex tot declamationibus, vexationibus & persecutionibus, per earum victoriam reportaverit. Ipsius proinde gloriæ aliquid defuisset, si tot persecutores non habuisset. Unde ipsi merito verus istos Alexander VII. dum Colonia Apostolicus esset Nuntius, applicavit.

*Ventus ut amittit vires, nisi robora densa
Occurrant sylvæ, spatio diffusus ignis;
Utque perit magnus nullis obstantibus ignis;
Sic hostes mihi deesse noceat.*

CAPUT III.

Ob grassantem hodie licentiam, quâ strictioris viæ, seu Theologiæ Sanctorum sequaces, astrictioribus viæ laxioris, velut Novatores, Janfenista, Rigorista, &c. perperam traducuntur, non debent, quæ zelum Dei & veritatis habent, ab incepto desistere.

Veritatem istam, tametsi Tomo I. Proleg. I. 16 c. 3. satis probatam, amplius probare lubet exemplo S. Martyris Cypriani, qui similia, in causa non ab simili passus est ab Africanis Presbyteris, Felicissimo & Fortunato. Nam dum ipsis resisteret, lapsos præpropere absolventibus, in sanctum Episcopum tempestates ac procellas ex-

citantur, ipsumque ad Cornelium Papam calumniosè detulerunt.

Et quid dico Cyprianus? vel ipse Salvator, dum *verba vite eterna* hominibus evangelizavit, à maledicentia aculeis intactus non fuit, sed ab illis ipsis, qui apud Judæos doctrinæ & pietatis opinione spectabiles erant, traductus fuit, velut seditiosus & publicæ pacis perturbator, Luc. 23. velut Samaritanus & hæreticus, Joan. 8. velut infans & furiosus, Marc. 2. velut reductor, Matth. 27. &c. Apostoli quoque, aliqui viri sanctissimi pariter exagitati fuerunt. Paulus, Doctor Gentium, tamquam hæreticus & criminiosus, Act. 24. Stephanus tamquam blasphemus in locum sanctum & legem, Act. 6. S. Athanasius tamquam supinator & homicida, S. Basilus tamquam ambitiosus & superbus, S. Martinus tamquam contentiosus cum hæreticis, S. Joannes Chryostomus tamquam arrogans, S. Hieronymus tamquam violentus & hæreticus, S. Augustinus tamquam Author novorum de gratia dogmatum, que nullus unquam Ecclesiasticorum sensit epist. Prosp. ad August. quæque desperationem quamdam hominibus exhiberent epist. Hilari ad eundem. S. Paulinus tamquam infans, S. Bernardus tamquam Pseudo propheta, S. Ignatius Societatis Fundator velut qui novitatibus studeat, S. Philippus Neriis eodem prætextu à Confessionibus audiendis suspensus fuit. De S. Carolo Borromeo quid non effuderunt improbatore sanctissimi zeli ipsius? Dum enim abusus corrigere, lapsamque disciplinam restaurare satageret, famosus Concinator è sacro suggestit, teste Giustano l. 4. vitæ ipsius, cepit patrem injectari nimiam Archiepiscopi austeritatem, Decretaque & disciplinam ipsius immane jugum appellare. Alii verò Decreta ipsius traduxerunt, ut *dura, iniqua & nova*, teste Ripamontio l. b. 4. 5. & 6. vitæ ejusdem. Sed his criminacionibus non offensus (pergit Ripamontius l. 4.) neque deterritus, pergebat alia insuper decernere, consentanea, istis, que nuper vitio data essent, memor Oraculi Apostolici: *Omnes qui pie vivere volunt in Christo Jesu, persecutionem patientur.* Memor item Oraculi Evangelici: *Beati eritis cum vos oderint homines, & separaverint vos, & exprobraverint, & ejecerint nomen vestrum, tamquam malum, propter filium hominis, id est propter veritatem & justitiam. Gaudete in illa die, & exultate: ecce enim merces vestra multa est in celo: secundum hæc enim faciebant Prophetis Patres eorum. E contra vae, cum benedixerint vobis omnes homines: secundum hæc enim faciebant Pseudo-prophetis Patres eorum.* Ibidem.

Non igitur debent, qui zelum Dei & veritatis habent, ab incepto desistere, dum pungi se vident stimulis contumeliæ, prout Tomo 1. Prolegom. 3. cap. 22. dixi. Neque enim Orthodoxi Patres abjecerunt veritatis patrocinium, ob similes maledicentias hæreticorum, vel aliorum sanam doctrinam non sustinentium. Quorum proprium tempus fuit, Doctores Orthodoxos, pro veritate decertantes, velut hæreticos, seu novatores traducere; quo liberius possent errores suos, depressa eorum autoritate, diffundere. Quos nuper imitati laxiorum, eoque nomine ab Alexandro VII. & Innocentio XI. proscriptarum opinionum Patroni, simili artificio conati sunt fucum Lectoris & Auditoribus suis facere, quo meliora sapientium, tametsi integerrimorum, odiosam redderent doctrinam, & à se amolirentur laxatæ doctrinæ notam. Quis enim nescit, Caramuclem, in Apologemate contra Illustriss. D. Fagnanum, integerrimo sapientissimoque huic viro sæpius objecisse Janensium, pro eo quòd ad cap. *no innotatis* de Constitut. liberiorum confutarit probabilissimum? Quis nescit, Casuistarum

Apologiam laxitatum suarum oppugnatoribus passim etiam inuisse Janensium notam? Sed eo successu, qui patuit ex laxitatum, ab ipsis assertarum, Apostolica damnatione, Decretisque Alexandri VII. quibus & Casuistarum Apologiam, & Caramucelii Apologemata confixit.

Dum ergo similia fratres fratribus, Orthodoxi Orthodoxis pergunt objicere, atque apud imperitos spargere; tametsi durum, teste quidem Salvatore beatum & gloriosum est, similia à fratribus pro sana doctrina & veritate pati. *Nec enim solas Gentium, & Judæorum maledicentias, & minas cogitare & spectare debemus* (ait Cyprianus epist. 55. ad Corneliū) *cum videamus ipsum Dominum à fratribus esse detentum, & ab eo, quem inter Apostolos ipse delegerat, proditum. Inter initia quoque mundi, Abel justum novissimi frater occiderit, & Jacob fugientem persecutus sit frater insequi; & Joseph venientem, vendentibus fratribus. In Evangelio etiam legimus esse predictum, magis domesticos inimicos saturos. Nihil inter quos tradas, aut quis serviat, cum Deus tradi permittat, quos disponit coronari. Neque enim nobis ignominia est, pati à fratribus, quod passus est Christus: nec illis gloria est facere, quòd fecit Judas Christo; vel Felicitissimus & Fortunatus Cypriano, vel amulsi S. Carolo Borromeo, &c. Nobis autem gloriosum erit (cum Augustino conc. 2. in Psalm. 33.) *impendere in eos magnam charitatem, abundantem misericordiam in decore Deum pro illis, ut aliquando det illis sensum sobrium, ut respiciant, & videant se, quia non habent omnino quod dicant contra veritatem. Non eis remansit nisi sola infirmitas animi sitatis; que tanto est languidior, quanto se majores vires habere existimant.**

Quapropter animus est, pro securiore doctrina, salva amicitia charitacque fraternâ, in frequentibus modeste decertare. Quod dum me facturum confido, contradicentes rogo, ut uno ore dicamus cum laudato Cypriano: *Nos quantum in nobis est, propter hæreticos cum collegis nostris non contendimus, cum quibus concordiam & D. Minicam pacem tenemus. Maxime cum & Apostolus dicat: si quis autem putatur contentiosus esse, nos talem consuetudinem non habemus, neque Ecclesia Dei. Servatur autem à nobis patienter & leniter charitas animi, honor Collegii, vinculum fidei, concordia Sacerdotii.*

CAPUT IV.

Ostendatur animositates illas, & commotiones, neque ex vero zelo procedere, neque ex sincero veritatis amore; indeque plurimorum salutem impediri.

Quia nimirum veritas semper sibi similis est, 17 sincerique amatores illius pari zelo salutem inquietantur, sive ea in laxioribus, sive in rigidioribus opinionibus inveniatur. Et hinc sincero veritatis amore haud moveri probantur, qui pari zelo non moventur adversus laxiores, sicut adversus rigidiores opiniones. Illi proinde qui contra doctrinam de conversione magnorum peccatorum, præsertim consuetudinariam, facilius & citò reabsentium, absque præmissis aliquanto tempore magnis instantibusque precibus, aliisque penitentia operibus, ad impetrandam Dei gratiam, ordinariè non contingente, deque differenda ipsi absolute, ut infra, velut contra doctrinam impracticabilem; & velut contra *teppessatem novituriem novissimam*, tanta cum animositate insurgunt, totque & tantas commotiones excitant, ut à calumniandis sequacibus illius non continentur